

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Gf.III.30.112/2023/4.

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. B. Tóth Helga kamarai jogtanácsos (jogtanácsos címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes lakcíme)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselői:

Dr. Madarász László ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya:

Vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 3.G.20.435/2022/29.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes 3.G.20.435/2022/30.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 15 000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes alapításától, 2020. január 23. napjától a B... Kft. (a továbbiakban: adós) egyedüli tagja és önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője volt.

[2] Az alperes 2020. évre az adós beszámolóját nem készítette el, azt nem helyezte letétbe és nem tette közzé.

[3] A felperes az adóssal szemben az adófizetési kötelezettség önkéntes teljesítésének hiánya miatt 2021. január 19. napján végrehajtási eljárást indított, amely napon az adótartozásból 1 866 412 forint megtérült. Az ezt követően fogatosított végrehajtási cselekmények azonban nem vezettek eredményre, az adósnak 2021. március 25. napján 4 840 888 forint adótartozása állt fenn.

[4] A felperes 2021. április 29. napján benyújtott kérelme alapján a Kecskeméti Törvényszék a 2021. június 24. napján jogerőre emelkedett 25.Fpk....../..../7. számú végzésével elrendelte az adós felszámolását, amelynek kezdő időpontja 2021. július 7. napja.

[5] A felszámolási eljárásban a felperes – egyedüli hitelezőként – összesen 5 078 017 forint összegű hitelezői igényt jelentett be, amelyet a felszámoló nyilvántartásba vett.

[6] A felszámoló 2022. január 17. napján a felszámolás egyszerűsített módon történő befejezése iránt terjesztett elő kérelmet, mivel az adós vagyona a várható felszámolási költségek fedezetére nem elegendő, és az iratanyag hiánya miatt a felszámolási eljárás az

általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan. Közölte, az alperes felhívás ellenére nem teljesítette a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában foglalt kötelezettségeit, a felszámolóval a kapcsolatot nem vette fel, iratanyagot nem adott át.

[7] A Kecskeméti Törvényszék a 2022. április 14. napján jogerőre emelkedett 25.Fpk....../..../18. számú végzésével az adós felszámolását egyszerűsített módon befejezte, és az adóst megszüntette. Megállapította, hogy a hitelezői igény kielégítésére fedezet nem áll rendelkezésre.

[8] Az alperes pszichiátriai betegség miatt 2020. évet megelőzően is már többször orvosi kezelés alatt állt, majd 2020. február 25. napján ambuláns ellátásban részesült, és 2021. július 13. és 29. napja, valamint 2022. július 18. és augusztus 9. napja között kórházban kezelték.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[9] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el a vezetői feladatait a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után, és ennek következtében az 5 078 017 forint összegben bejelentett hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Érvényesíteni kívánt jogként a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott arra, az alperes a 2020. évi beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, továbbá a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti kötelezettségeit sem teljesítette. Ezért álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében az alperesnek kell bizonyítania, hogy nem következett be az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Állította, az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2021. március 25. napján bekövetkezett, mivel a végrehajtási eljárás nem vezetett eredményre. Érvelése szerint az adós iratanyagának átadása hiánya miatt bizonyítási szükséghelyzetben van az alperes mulasztása és a hitelezői igények teljes kielégítésének megghiúsulása közötti okozati összefüggést illetően.

[10] Az alperes védekezése kapcsán utalt arra, a jogszabályi határidőn túl, a felszámolási eljárást követően a perben becsatolt főkönyvi kivonatban és mérlegben foglaltak nem ellenőrizhetők, és a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségek teljesítésére a felszámolási eljárásban több mint 8 hónap állt az alperes rendelkezésére. Az adós 2020. december hónapban tett eleget utoljára az adó- és járulék fizetési kötelezettségének, ezt követően csak bevallásokat nyújtott be, amelyek alapján a tartozása folyamatosan halmozódott.

[11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét és annak időpontját. Álláspontja szerint azonban ezt követően vezetői feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el. Az adósnak ugyanis saját munkavállalói, alvállalkozói voltak, a felszámolást megelőző időszakban a hitelezői követeléseket, az adókat és a járulékokat folyamatosan fizette, és csupán a felperes által folytatott végrehajtási eljárásban kiadott inkasszót követően

nem tudta átutalni az adókat és a járulékokat. Előadta, egészségügyi problémái miatt nem tudta az iratokat és a beszámolót a felszámoló részére átadni. Csatolta a 2021. évre vonatkozó bevételi és kiadási pénztárbizonylatokat, számlákat, bérlistát, pénzügyi nyilvántartást, főkönyvi kartonokat, főkönyvi kivonatot és pénztárjelentést, valamint a 2020. és 2021. évre vonatkozó mérleget és eredménykimutatást.

Az elsőfokú ítélet

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően, és az 5 078 017 forint összegben bejelentett hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 72 000 forint perköltséget. Megállapította, 36 000 forint eljárási illetéket az állam visel. Határozatának indokolása szerint nem volt vitatott, hogy a felperes hitelezői igényét az adós felszámolója nyilvántartásba vette, így a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja szerint hitelezőnek minősül, azaz a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti per megindítására jogosult volt. A felperes továbbá a keresetét a felszámolási eljárás jogerős befejezését megelőzően előterjesztette, míg az alperes az adóssal szemben folyamatban volt felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az adós vezető tisztségviselője volt.

[13] Kifejtette, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:118. §-a szerinti vezetői felelősséget tételesen kimondó és ezzel együtt alkalmazandó Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelem esetén főszabályként a felperesnek kell állítania és bizonyítania – a felszámolás speciális szabályait is figyelembe véve – az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének időpontját, az ezt követően kifejtett hitelezői érdekeket sértő konkrét vezetői magatartásokat vagy mulasztásokat melyekkel okozati összefüggésben vagy az adós vagyona csökkent, vagy a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat és az okozati összefüggést a magatartás (mulasztás) és a vagyonszőkkenés vagy a hitelezők követeléseinek más okból való kielégítésének meghiúsulása között. E feltételek felperes általi bizonyítottsága esetén, az alperesi vezető a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében írt okok bizonyításával kimentheti magát a felelősség alól.

[14] A vezetői felelősség körében érvényesülő fenti általános bizonyítási szabályok alól kivételt jelent a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének szabálya, amely nem önálló felelősségi alakzat, az a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésével együtt értelmezendő. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése a bizonyítási kötelezettség fordulására vonatkozó szabályt ír elő (BDT. 2018. 3831.). Erre tekintettel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére alapított kereseti kérelem esetén, ha a felperes a vezető mulasztását – beszámoló készítési és letétbe helyezési kötelezettségének vagy a Cstv. 31. §-ban foglalt kötelezettségének mulasztását – igazolja, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szereplő tényállási elemek tekintetében két tényállási elemre (fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállta az alperes vezető tisztségviselői jogviszonya alatt, a vezető hitelezői érdekeket sértő magatartása konkrét károkozó magatartás megjelölése nélkül) csak állítási kötelezettsége van.

[15] Az alperes felróható mulasztásának következménye, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher átfordul és az alperesnek kell bizonyítani, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mindaddig amíg e tényeket nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell bizonyított tényeknek tekinteni, nevezetesen, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a vezetői tisztségének időtartama alatt, és a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe (EBD. 2018. G.2.; BDT. 2020. 4121.). A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereset esetén a felperes bizonyítási érdekébe tartozik a vezető tisztségviselő hitelezői érdeket sértő magatartása (mulasztása) és a hitelezői igények megghiúsulása közötti ok-okozati összefüggés bizonyítása. E tekintetben a bizonyítási teher a Cstv. 33/A. (5) bekezdésére alapított igénynél sem fordul át (BDT. 2020. 4121.) az alperesre, ugyanakkor a felperes – amennyiben feltételei fennállnak – bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozhat.

[16] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazhatósága kapcsán rögzítette, az alperes nem vitatta, hogy a 2020. évre vonatkozó beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, továbbá nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglalt kötelezettségeit. Az alperes azonban nem adott elő olyan tény, amely alátámasztaná, hogy a 2020. évre vonatkozó beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének önhibáján kívül nem tett eleget. Úgy ítélte továbbá, a 2021. július 13. napjától július 29. napjáig tartó kórházi kezelés egyéb orvosi dokumentáció hiányában nem bizonyítja, hogy a felszámoló felhívásának az alperes önhibáján kívül nem tett eleget. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy a perben a bizonyítási kötelezettség és teher a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint alakul.

[17] A vezető tisztségviselői felelősség feltételeinek vizsgálatát illetően rámutatott, az alperes nem vitatta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2021. március 25. napján bekövetkezett, mint ahogyan a felperes hitelezői igényének megtérülése hiányát sem. Az alperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően tanúsított vezetői tevékenységére pedig a 2020 évre vonatkozó beszámoló adataiból kiindulva lehetett volna tényállítást tenni. E nélkül azonban nem álltak rendelkezésre olyan adatok, amelyekkel a felperes bizonyíthatta volna a hitelezői érdekeket sértő magatartást és ennek a követelés kielégítésének megghiúsulásával való okozati összefüggését. Elvárhatónak tartotta ugyanakkor az alperestől a felperes által állított tények fenn nem állásának bizonyítását, amelynek ellenkezőjét az alperes nem valószínűsítette. Ezért a felperes által valószínűsítettnek tekintette, hogy bizonyítási szükséghelyzetben van, amely alapján valósnak fogadta el, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekeket figyelembe nem vevő magatartást tanúsított, valamint e magatartás és a hitelezői igény kielégítésének megghiúsulása között ok-okozati összefüggés áll fenn.

[18] Kifejtette a felelősség alóli mentesülés kapcsán, hogy az az adós gazdasági tevékenysége a számviteli törvény rendelkezése szerint dokumentáló számviteli bizonylatokkal és az adós számviteli törvény szerint vezetett nyilvántartásaival lett volna bizonyítható. Az alperes azonban a 2020 évre vonatkozó számviteli dokumentációt többszöri felhívása ellenére nem csatolta, kifejezetten úgy nyilatkozott még a tárgyalás berekesztését megelőzően is, hogy ezek nem állnak rendelkezésre. Ezért megállapította, a per alatt elkészített és benyújtott, 2021 évre vonatkozó mérlegek és eredménykimutatások kiinduló adatai nincsenek alátámasztva, míg a becsatolt okirati bizonyítékok egymásnak ellentmondó

mérlegadatokat is tartalmaznak. Az alperes azzal, hogy nem intézkedett az adós számviteli törvényben meghatározott beszámoló készítési és közzétételi kötelezettségéről, a felszámoló részére a számviteli bizonylatokat, nyilvántartásokat nem adta át, magát zárta el a bizonyítás lehetőségétől. Nem fogadta így el az alperesnek azt a védekezését, miszerint a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el akkor, amikor az adós működése érdekében a szállítókat és munkavállalókat kifizette. Utalt továbbá arra, a csatolt orvosi iratok nem támasztják alá, hogy a felszámolási eljárás megindulását megelőzően az alperes tartós betegsége folytán a vezetői feladatait nem tudta ellátni.

[19] Mellőzte az igazságügyi szakértő kirendelését, mivel a könyvvezetés, az alapbizonylatok és a nyilvántartások nem álltak rendelkezésre, valamint az erre vonatkozó bizonyítási indítványát az alperes nem a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 307. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően terjesztette elő. Nem tartotta szükségesnek az adós könyvelését végző személy tanúként való meghallgatását sem, miután az nem pótolhatja a könyvelési anyagokat.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Előadta, az elsőfokú eljárásban becsatolt orvosi iratok igazolják, hogy több mint harminc éve pszichés betegsége van, 2012. év óta rendszeres orvosi, gyógyszeres kezelés alatt áll, és állapota 2019. év óta tovább romlott. Álláspontja szerint ezek alapján egyértelműen bizonyított, hogy a felszámolási eljárás megindulását megelőzően tartós beteg volt, így vezetői feladatait nem tudta ellátni, és a megromlott egészségügyi állapota miatt nem tudta felvenni a kapcsolatot a felszámolóval, nem tudott gondoskodni az adós éves beszámolóinak közzétételéről és letétbe helyezéséről. Kiemelte a Cstv. 63/B. § (6) bekezdése a beszámolókkal kapcsolatos kötelezettség elmulasztása miatti marasztalást a felróhatósághoz köti, így a vezető tisztségviselőnek lehetősége van a mulasztás vétlenségének igazolására.

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Hangsúlyozta, az alperes az elsőfokú eljárásban nem kérte igazságügyi elmeorvos szakértő kirendelését, és olyan szakértői véleményt sem csatolt, amely alátámasztotta volna, hogy a kérdéses időszakban cselekvőképtelen volt vagy a cselekvőképessége oly mértékben volt korlátozott, hogy az ügyvezetéssel járó feladatokat nem tudta ellátni. Véleménye szerint a fellebbezésben hivatkozott orvosi iratoknak nincs jelentősége, mivel az adóst az alperes 2020. január 23. napján alapította.

Az ítéltábla döntésének indokai

[22] A fellebbezés alaptalan.

[23] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[24] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezés indokaira – az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, hogy helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, az alperes vezetői felelősségének a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti feltételei fennállnak.

[25] A felperes keresetében az alperes vezetői felelősségének megállapítását arra hivatkozással kérte, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelezői követelések kielégítése teljes mértékben megghiúsulhat.

[26] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perben az adós felszámolására tekintettel a felperes keresete folytán az alperes vezetői felelősségét a Ptk. 3:118. §-a és a Cstv. 33/A. §-ának rendelkezései alapján kell vizsgálni, miután a felperes az adós hitelezőjének minősül [Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pont], a felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti határidőben előterjesztette, és a felszámolás kezdő időpontját megelőző három éven belül az alperes az adós vezető tisztségviselője volt. Ezért a perben a Cstv. 63/B. § (6) bekezdése az alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben nem alkalmazható. Helyesen ismertette az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősség elbírálásának szabályait és szempontjait is, amelyek esetében elsőként – a felperes erre vonatkozó állítására figyelemmel – a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabály alkalmazhatóságát vizsgálta. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése kapcsán az ítéltábla rámutat, az abban meghatározott kettő feltétel [beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség önhibán kívüli elmulasztása, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) – d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- vagy onatadási, továbbá tájékoztatási kötelezettség önhibán kívüli elmulasztása] vagylagos, így a bizonyítási kötelezettség átfordulásához elegendő az egyik fennállta is. Ezért az alperes eredményes védekezéséhez mindkettő kötelezettség elmulasztása esetében bizonyítania kell a felróhatóságot, az önhiba hiányát.

[27] Az alperes a jogszabályi határidőben a 2020. évre vonatkozó mérlegképzési, letétbe helyezési és közzétételi, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti kötelezettségeinek határidőben nem tett eleget, amely tényeket az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem vitatott. Hivatkozott ugyanakkor arra, hogy a mulasztás neki nem felróható az egészségi állapota miatt. Az alperes az általa becsatolt okiratokból kitűnően 2021. évben és a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt kizárólag 2021. július 13. és 29. napja között, a felszámolás kezdő időpontját követően tartózkodott kórházban. Az alperes kórházi kezelése így csupán a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjában előírt kötelezettségek teljesítésére megállapított harminc napos határidő egy részét érintette, amelyet követően még a felszámolási eljárásban lehetősége lett volna a kötelezettségei teljesítésére ahhoz, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazását elkerülje. E jogszabályi rendelkezésnek ugyanis az a célja, hogy lehetővé tegye a hitelezők

számára az eredményes perlést abban az esetben is, ha az adós mérlegei, iratai nem állnak rendelkezésre, hiszen ezek hiányában a hitelezők sem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, sem a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást nem tudnák bizonyítani, de még e körben releváns tényállást sem tudnának előadni. Ha azonban a szükséges iratok rendelkezésre állnak – ahogy a perbeli esetben is –, nincs indoka és alapja a bizonyítási kötelezettség alperesre telepítésének, a késedelemnek – törvény rendelkezése hiányában – nem lehet következménye a rendelkezésre álló iratok figyelmen kívül hagyása (BDT2023. 4616).

[28] Önmagában pedig valamely betegség tényéből egyik jogszabályi kötelezettségek elmulasztásának önhibán kívüliségére nem lehet megalapozott következtetést levonni. Az alperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, bizonyítási indítványt, amelyekből meg lehetett volna ítélni, hogy a betegség mennyiben és miként akadályozta a kötelezettségei teljesítésében, és abban, hogy a kötelezettségek teljesítéséhez más személyt vegyen igénybe. A vezető tisztségviselőnek ugyanis mindent meg kell tennie a jogszabályoknak megfelelő működés, a jogszabályi kötelezettségek teljesítése érdekében, így elvárható az is a vezető tisztségviselőtől, hogy saját akadályoztatása esetén a kötelezettségek teljesítéséhez más személyt vegyen igénybe. A beszámoló készítése így feltételezi a folyamatos könyvvizetést, a gazdasági események könyvelését, nyilvántartását. Amennyiben ezt a feladatot az ügyvezető maga nem tudja ellátni, kötelezettsége megfelelő számviteli szolgáltató választása. Ezért a vezető tisztségviselő megalapozottan nem hivatkozhat általánosságban valamely betegségére a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettség elmulasztása kapcsán. Az alperes betegségének ténye így a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott valamennyi kötelezettség nem alkalmas a felróhatóság alóli kimentésre.

[29] A bizonyítási teher átfordulását eredményező mulasztását tehát az alperes eredményesen kimenteni nem tudta, ezért a bizonyítási kötelezettség és teher – mint ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint alakul.

[30] A bizonyítási teher Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti fordulása miatt elegendő volt a felperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét és a hitelezői érdek figyelembe nem vételét állítania és az okozati összefüggés tekintetében az irathány miatt hivatkozhatott a bizonyítási szükséghelyzet fennálltára (Pp. 265. §), amely esetében a felperes által bizonyítandó tény a bíróság valósnak fogadhatja el.

[31] Az alperesnek kellett ezért a vezetői felelősség megállapításának elkerüléséhez a felelősség tényállási elemeinek fenn nem álltát állítani és bizonyítani azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be, vagy ha igen, ezt követően a hitelezői érdekeket is figyelembe vette (ebbe a körbe a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében írt kikötéseket is beleértve), és valószínűsíthette, hogy a bizonyítási szükséghelyzet nem áll fenn.

[32] A felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése kapcsán állítási kötelezettségének eleget téve előadta, hogy az álláspontja szerint az adós esetében 2021. március 25. napján bekövetkezett. Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját ezzel egyezően állapította meg, amelyet az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben nem vitatott.

[33] A kárkötelem következő eleme a jogellenes magatartás, amelyre a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vezetői mulasztás miatt a felperesnek konkrét, hitelezői érdeket sértő vezetői magatartást nem kellett állítani. Az alperesnek kellett ugyanakkor bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztétől a hitelezők érdekeit valamennyi intézkedésnél figyelembe vette, az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, azaz nem volt jogellenes hitelezői érdeket sértő magatartása. Eerre vonatkozó jogszabályi rendelkezés hiányában azonban nem mentesülhet az adós vezetője a felelősség alól amiatt, hogy a vezetői feladatait esetlegesen önhibáján kívül nem tudja ellátni. Ezért az alperes fellebbezésében a mentesülés körében kizárólagosan hivatkozott betegség nem jelent olyan körülményt, amely a vezetői felelősség alóli mentesülést eredményezne. Lényeges továbbá, az alperes állítása szerint egészségügyi problémái már az adós alapítását megelőzően is fennálltak, ezért az alperes az adóst egészségügyi állapota tudatában alapította. Következésképpen arra utóbb nem hivatkozhat, hogy emiatt nem tudta volna vezetői feladatait ellátni. Helyesen jutott ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes egészségügyi állapota nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes nem tanúsított hitelezői érdeket sértő magatartást.

[34] Az elsőfokú bíróság a hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulását és annak a hitelezői érdekeket sértő magatartással való összefüggést, azaz a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősség további jogszabályi feltételeit megállapította, amelyeket azonban az alperes fellebbezésében nem vitatott, így e körben a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítélete nem volt felülbíráható. Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősségének valamennyi jogszabályi feltétele fennáll.

[35] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[36] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperesnek a jogi képviseletével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerint – 5 munkaóra figyelembevételével – megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

[37] Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán az előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2023. november 30.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.

előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.

táblabíró

